

Диспозитив

Член 29 и член 39, параграфи 2 и 3 от Директива 92/49/ЕИО на Съвета от 18 юни 1992 година относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби, свързани с прякото застраховане, различно от животозастраховането и за изменение на Директиви 73/239/ЕИО и 88/357/ЕИО (Трета директива за застраховането, различно от животозастраховане) и член 8, параграф 3 от Първа директива 73/239/ЕИО на Съвета от 24 юли 1973 година относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби относно достъпа до и упражняването на пряка застрахователна дейност, различна от животозастраховане, изменена с Директива 92/49, трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба на държава членка, която предвижда във връзка с договорите за медицинска застраховка, които не са свързани с професионалната дейност, разпоредби, според които прелията, самоучастието и обезщетението могат да се изменят годишно само:

- във основа на индекса на потребителските цени или
- във основа на индекс, наречен „медицински“, ако и доколкото промяната на този индекс е по-голяма от промяната на индекса на потребителските цени, или
- след като е получено разрешението на административен орган, на който е възложен контролът на застрахователните предприятия, сезиран с искане от съответното застрахователно предприятие, когато този орган установи, че прилагането на ставките на това предприятие, независимо от измененията в тях, изчислени във основа на тези два вида индекси, води или има опасност да доведе до загуби.

Членове 49 ДФЕС и 56 ДФЕС трябва да бъдат тълкувани в смисъл, че допускат такава правна уредба, доколкото не съществува по-малко ограничителна мярка, която позволява да се постигне при същите условия целта за защита на потребителя от значителни и неочаквани увеличения на застрахователните премии, което запитващата юрисдикция следва да провери.

⁽¹⁾ ОВ С 32, 4.2.2012 г.

Решение на Съда (четвърти състав) от 7 март 2013 г. (преюдициално запитване от High Court of Justice (Chancery Division) — Обединено кралство) — ITV Broadcasting Limited и др./TV Catch Up Limited

(Дело C-607/11) ⁽¹⁾

(Директива 2001/29/ЕО — Член 3, параграф 1 — Излъчване от трето лице чрез интернет на предаванията на регистрирани като търговци телевизионни оператори — „Live streaming“ — Публично разгласяване)

(2013/C 123/08)

Език на производството: английски

Запитваща юрисдикция

High Court of Justice (Chancery Division)

Страни в главното производство

Ицици: ITV Broadcasting Limited, ITV 2 Ltd, ITV Digital Channels Ltd, Channel 4 Television Corporation, 4 Ventures Ltd, Channel 5 Broadcasting Ltd, ITV Studios Ltd

Ответник: TV Catch Up Limited

Предмет

Преюдициално запитване — High Court of Justice (Chancery Division) — Тълкуване на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество (ОВ L 167, стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 230) — Понятие за публично разгласяване — Разрешение от носителите на правото произведенията им да бъдат излъчвани по наземна безплатна телевизия, която се приема или на цялата територия на падена държава членка, или в определена нейна географска зона — Услуга за излъчване „streaming“, която се предоставя от трето лице радиотелевизионен оператор на индивидуални абонати, заплатили съответна такса, които могат да приемат пряко сигнала на предаванията посредством интернет видеопоток

Диспозитив

1. Понятието „публично разгласяване“ по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29/ЕО Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество трябва се тълкува в смисъл, че обхваща препредаване на включени в наземно телевизионно излъчване произведения,

— което е извършвано от организация, различна от първоначалния оператор,

— посредством интернет връзка на разположение на абонатите на тази организация, които могат да приемат това препредаване, като се свържат с нейния сървър,

— въпреки че тези абонати се намират в зоната на приемане на посоченото наземно телевизионно излъчване и могат на законно основание да приемат сигнала му на телевизионен приемник.

2. Отговорът на първия въпрос не зависи от обстоятелството, че препредаване като разглежданото в главното производство е финансирано с реклама и по този начин има доходоносен характер.

3. Отговорът на първия въпрос не зависи от обстоятелството, че препредаване като разглежданото в главното производство е извършвано от организация, която се намира в пряка конкуренция с първоначалния оператор.

⁽¹⁾ ОВ С 65, 3.3.2012 г.